

Profe, jo?

Una de les grans incògnites d'aquest inici de mil·lenni (si més no, en aquest raconet de món) és el fet que hi hagi tan poca gent que vulgui fer una feina que tothom, aparentment, enveja. Em refereixo, és clar, a la docència a secundària.

És de domini públic, a l'estiu no es parla d'altra cosa, ho sap tothom i és profecia: el professorat dels instituts fa moltes vacances i treballa entre poc, molt poc i gens. Sembla, doncs, que en una societat on (com apunta una notícia recent) la gent jove cada cop valora més la bona vida i el treballar poques hores en feines agradables, encara que sigui a costa de cobrar menys diners, hi hauria d'haver bufetades per accedir a una plaça de docent de qualsevol matèria. El cas, però, és que falten professors. No fa gaire, el Departament d'Educació va anunciar que oferiria la possibilitat de fer hores extraordinàries remunerades al professorat de llengua catalana i literatura. Es veu que falten filòlegs. Si més no, filòlegs disposats a bregar amb una trentena d'adolescents adorables que, en opinió dels seus progenitors, tenen tots, sense excepció, altes capacitats, i que si no estudien, si no fan els deures o si s'enfilen sobre les taules en hores de classe és perquè el sistema no té prou en consideració el seu benestar emocional. Fa anys que insisteixo als meus alumnes de segon de batxillerat: «Si us voleu fer rics, no estudiueu una carrera d'humanitats; però si us agrada la llengua i la literatura, voleu trobar

feina amb facilitat, guanyar un sou que us permetrà sobreviure sense abundància però sense estretors i no us fa por treballar amb adolescents, estudiueu filologia catalana. L'endemà d'acabar el màster (o, fins i tot, abans, amb el compromís d'acabar-lo) us cridaran per assignar-vos una plaça en un institut públic». La resposta a aquest comentari acostuma a ser una mitja rialla carregada d'escepticisme que ve a voler dir: «Profe, jo? I què més?». I, tanmateix, de tant en tant n'hi ha algun que opta per aquesta via i les expectatives s'acompleixen.

El que no saben alguns dels joves que esperen un futur professional exitós i econòmicament abundant perquè han estudiat carreres prestigioses de nom sofisticat i del tot allunyades de les humanitats (que, com tothom sap, són cosa de pelacanyes sense ambició) és que acabaran, també, a l'ensenyament, fent de professors, cobrant un sou molt allunyat del que ells i els seus pares esperaven quan van començar a la universitat, però que els permetrà sobreviure, i, amb una mica de sort, fins i tot, es descobriran una vocació que desconeixien, perquè treballar amb adolescents, al capdavall, rejoyeneix, és una experiència intensa i enriquidora, que et manté connectat amb el present i et fa estar envoltat d'una torrentada de vitalitat. Sé de què parlo.

